

OPRAVDOVÝ ŽIVOT

Ve městě se objevil muž, který se do Dorrie Beckové zamiloval. Nebo se s ní přinejmenším chtěl oženit. Myslel to vážně.

„Kdyby ještě žil její bratr, nepotřebovala by se vdávat,“ prohlásila Millicent. Co tím chtěla říct? Určitě nic špatného. A nenarážela ani na peníze. Chtěla tím říct, že se Dorrie a Albert měli rádi, že ve vzájemné vlídnosti nacházeli útěchu a v ubohém, poněkud rozháraném životě, který společně vedli, nebyla osamělost tou největší hrozbou. Millicent, v mnoha ohledech tak bystrá a praktická, byla současně i tvrdošíjně sentimentální. Vždycky hlásala, že nejlepší vztah je vztah bez sexu.

Podle jejího názoru si Dorrie toho muže získala tím, jak držela vidličku a nůž. Dělalá to totiž stejně jako on. Vidličku ponechávala v levé ruce a pravou si jídlo jen krájela. Nepřendávala si vidličku neustále do pravačky, aby si sousta napíchla a vložila do úst. Mládí totiž strávila na Whitbyově dívčí koleji. Za poslední rodinné peníze. Kromě stolování se tam naučila krasopis, což mohlo také sehrát určitou roli, protože po prvním setkání se celé námluvy odbývaly prostřednictvím dopisů. Millicent se moc líbilo, jak to zní: *Whitbyova dívčí kolej*, a měla v plánu – ač se s ním ještě nikomu nesvěřila –, že tam jednou pošle i svou dceru.

Millicent sama nebyla nevzdělaná. Nějaký čas učila. Odmítla dva vážné nápadníky – jednoho proto, že nemohla vystát jeho matku, a druhého proto, že se jí pokoušel strkat jazyk do úst –, až nakonec svolila ke svatbě s Porterem, který byl o devatenáct let starší. Patřily mu tři farmy a slíbil jí, že jí do roka pořídí koupelnu a také nábytek do jídelny a koženou sedací soupravu. O svatební noci jí řekl: „Odeď budeš muset brát věci takové, jaké jsou,“ ale Millicent věděla, že to nemyslí zle.

To bylo v roce 1933.

Porodila celkem rychle po sobě tři děti a po tom třetím už nebyla úplně zdravá. Porter se zachoval slušně – od té doby ji většinou nechával na pokoji.

Dům, ve kterém Dorrie a Albert Beckovi bydleli, stál na pozemcích patřících Porterovi, ale on ho přímo od nich nekoupil. Získal ho od člověka, který ho předtím koupil od nich. Technicky vzato si tedy svůj bývalý dům od Portera pronajímali. Jenže o peníze tady opravdu nešlo. Dokud ještě žil Albert, čas od času Porterovi pomohl s nějakou náročnější prací – třeba když se betonovala podlaha ve stodole nebo ukládalo seno na seník. Většinou s ním přišla i Dorrie, například když se Millicent narodilo další děcko nebo si naplánovala velký úklid. Dorrie měla neobyčejnou sílu; dokázala stěhovat nábytek a zvládala i jiné chlapské práce, například nasazovat okenice. Před každou takovou dřinou – jako když bylo zapotřebí strhat tapety v celé místnosti – se vždycky protáhla a spokojeně zhluboka nadechla. Zářila odhodláním. Byla to urostlá, statná ženská se silnými nohama, kaštanově hnědými vlasy a plachým výrazem v širokém obličejí posetém tmavými, sametově hladkými pihami. Jeden sedlák z okolí po ní pojmenoval kobylu.

Navzdory tomu, jak ráda uklízela, tomu u sebe doma moc nedala. Dům, ve kterém s Albertem bydleli – a kde po jeho smrti bydlela sama –, byl hezký a prakticky členěný, ale nezůstal v něm skoro žádný nábytek. O nábytku Dorrie jen mluvila – o dubovém přiborníku, matčině šatní skříni, sloupkové posteli –, nikdy však nezapomněla dodat: „To se prodalo v aukci.“ Aukce byla cosi na způsob přírodní katastrofy, něco jako potopa a vichřice dohromady, a nemělo smysl si stěžovat. V domě nezůstaly ani žádné koberce či obrazy. Zbyl jen nástěnný kalendář Nunnova koloniálu, kde Albert kdysi pracoval. Bez všech těch obvyklých věcí – a díky přítomnosti jiných, jako byly Dorriiny pasti a pušky a desky na napínání králíčích a ondatřích kožek – ztratily místnosti svůj původní účel a uklízet v nich jaksi postrádalo

smyslu. Jednou v létě si Millicent všimla nahoře na schodech psího lejna. Nebylo nejčerstvější, přesto se však zdálo dost čerstvé na to, aby působilo nepatříčně. Během léta postupně měnilo vzhled i barvu z hnědé na šedou, až zcela zkamenělo jako cosi důstojného a trvalého – a Millicent cítila čím dál menší potřebu vnímat je jinak než jako něco, co sem právoplatně patří.

Hromádka byla dílem černé feny Delilah, křížence labradorky. Její vášní, která se jí nakonec stala osudnou, bylo pronásledování automobilů. Je možné, že po Albertově smrti se obě – Delilah i Dorrie – začaly chovat trošku vyšinutě. Zpočátku to nebylo nic, co by bylo na první pohled nápadné. Začalo to tím, že se domů z práce nevracel žádný muž a nebylo třeba chystat na určitou dobu večeři. Nebylo také třeba prát mužské oblečení – čímž odpadla nutnost prát pravidelně. Nebylo s kým mluvit, a tak si Dorrie víc povídala s Millicent nebo s oběma, Millicent i Porterem. Mluvila s nimi o Albertovi a jeho práci, která spočívala v rozvážení zboží z Nunnova koloniálu po okolí, napřed firemní dodávkou a pak nákladákem. Albert nebyl hloupý, studoval na střední škole, ale po návratu z války se necítil ve své kůži, a poté co usoudil, že mu prospěje být co nejvíc venku, nechal se najmout jako řidič v Nunnově koloniálu a pracoval tam až do smrti. Byl ohromně společenský a kromě doručování zboží dělal i jiné věci. Na požádání vozil lidi do města, pacienty z nemocnice. Na trase měl i jednu bláznivou ženskou, a když jí jednou vykládal z vozu nákup, něco ho přimělo se otočit. Žena stála za ním se sekyrkou v ruce a chystala se mu ji zatnout do hlavy. Už se vlastně rozmáchla, a když v poslední chvíli uhnul, nedokázala pohyb zadržet, trefila se rovnou do bedny s nákupem a rozčísila hroudu másla na dvě půlky. Albert jí nepřestal vozit zboží ani pak, protože neměl to srdce udat ji úřadům, aby neskončila v ústavu. Víckrát už na něj sekyrku nevzala, ale dávala mu koláčky posypané nějakými divnými semínky, a on je pak vyhazoval na konci cesty do příkopu. Jiné zákaznice – bylo

jich víc – se mu zase předváděly nahé. Jedna prý vstala z vany plné vody postavené uprostřed kuchyně a Albert se jen sehnul a položil jí nákup k nohám. „Lidi jsou zvláštní, že?“ dodávala Dorrie. Vyprávěla jim i o starém mládenci, který měl v domě tolik krys, že si musel v kuchyni věšet jídlo v pytlí na stropní trámy. Jenže krysy přeběhly po trámu, seskočily na pytel a roztrhaly ho na kusy, takže si nakonec bral jídlo s sebou do postele.

„Albert vždycky říkal, že musíme osamělé lidi litovat,“ říkala Dorrie – jako kdyby si neuvědomovala, že je teď jednou z nich. Alberta nakonec zradilo srdce – stihl jen zajet na kraj silnice a vypnout motor. Zemřel na krásném místě, nedaleko mokřadu se sametovými duby u příjemné čisté říčky kousek od silnice.

Dorrie vyprávěla i o dalších věcech, které se od něj dozvídala a jež se týkaly toho, jak žili Beckovi v dávné minulosti. Jak sem dva bratři připluli po řece na voru a postavili si v zátočině uprostřed liduprázdné divočiny mlýn. Dnes už tam zase nic není, jen rozvaliny mlýna a hráze. Farmařili spíš jen pro zábavu, než si postavili velký dům a přivezli nábytek až z Edinburghu. Velké postele s nebesy, křesla, vyřezávané prádelníky, které se prodaly v aukci. Dopravili je kolem mysu Horn, tvrdila Dorrie, a pak nahoru po Huronském jezeře a po řece. Ale jdi, Dorrie, říkala jí Millicent, to přece není možné, a přinesla starou učebnici zeměpisu, aby jí ukázala, jak se mýlí. Tak po nějakém průplavu, trvala na svém Dorrie. Vzpomínám si na nějaký průplav. Panamský? To spíš Erijský, prohlásila Millicent.

„To bude ono,“ souhlasila Dorrie. „Kolem mysu Horn a pak Erijským průplavem.“

„Dorrie je skutečná dáma, ať si říká kdo chce co chce,“ prohlásila později Millicent, když mluvila s Porterem, a ten se s ní nehádal. Byl zvyklý na její svérázná, kategorická prohlášení. „Stokrát větší dáma než Muriel Snowová,“ dodala s odvoláním na osobu, kterou všichni pokládali za její nejlepší přítelkyni. „Na tom trvám, ačkoli ji mám opravdu ráda.“

I tohle od ní Porter slýchal pravidelně.

„Mám Muriel Snowovou opravdu ráda a vždycky se jí zastanu,“ říkala. „Mám Muriel ráda, ale to neznamená, že souhlasím se vším, co *dělá*.“

Například s tím, že kouří. A říká sakra a kristovanoho a *prdíky*. *Dneska mě nějak trápí prdíky*.

Muriel nebyla její nejlepší přítelkyně odjakživa. V prvních letech po svatbě Millicent pokukovala o dost výš. Po manželce advokáta Nesbitta. Po paní doktorové Finneganové. Po paní továrníkové Doudové. Nechaly ji v dobročinném spolku místního kostela dělat většinu té nejotravnější práce, ale nikdy ji k sobě nepozvaly na čaj. Nikdy nebyla u nich doma, pokud se tam náhodou nekonaly schůze spolku. Porter byl farmář. Bez ohledu na to, kolik farem mu patřilo, pořád jenom farmář. Mělo ji to napadnout.

S Muriel se seznámila, když se rozhodla přihlásit svou dceru Betty Jean na hodiny klavíru. Muriel působila jako učitelka hudby ve škole i soukromě. Protože doba byla zlá, účtovala si jen dvacet centů za hodinu. Hrála v kostele na varhany a vedla několik pěveckých sborů, ale něco z toho dělala zadarmo. Padly si s Millicent do oka a brzy byla Muriel v jejich domě skoro tak často jako Dorrie, i když každá v úplně jiném postavení.

Muriel bylo něco přes třicet a nebyla vdaná. O manželství mluvila zcela bez zábran, občas i žertem a někdy žádostivě, zvláště když u toho byl Porter. „Copak ty neznáš žádné mužské, Portere?“ škádlila ho. „Nemůžeš pro mě někde vyhrabat slušného nápadníka?“ Porter na to odpovídal, že by snad mohl, ale že by jí nejspíš takoví muži nepřipadali zrovna slušní. V létě jezdívala Muriel na návštěvu k sestře do Montrealu a jednou se vydala za nějakými příbuznými, s nimiž si do té doby jen dopisovala, až do Filadelfie. První, o čem po návratu vyprávěla, byli opět muži.

„Hrůza. Všichni se žení mladí, jsou katolíci a jejich manželky ne a ne umřít – v jednom kuse jen rodí další děti.“